

Els bisbes parlen de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús

Dv, 11/06/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, així com de la creació d'una nova parròquia, del proper [Sínode dels Bisbes](#), de l'existència eucarística, de l'origen de les diòcesis, del testament vital, del respecte als altres, de Càritas en temps de pandèmia i de les catecolònies.

El cardenal **Joan Josep Omella**, diu que la litúrgia és “una extraordinària mestra de la fe i de l'espiritualitat” i que li sembla “exemplar que el calendari litúrgic actual hagi posat, en dies successius, una festa dedicada a Jesús i una dedicada a la seva Mare”: la solemnitat del Sagrat Cor i la memòria del Cor Immaculat de la benaurada Verge Maria. Afirmar que “l'Església celebra sempre la sobreabundància de l'amor de Déu Trinitat, que es dona en Crist i per l'Esperit Sant” i que “si la solemnitat del Corpus es relaciona amb el Dijous Sant, la del Cor de Jesús es relaciona amb el Divendres Sant, com una prolongació i contemplació dels misteris de Crist que ens salven”. Expressa que “Jesús ha reparat la humanitat davant Déu” i que “l'Església s'uneix a aquesta reparació amb la fe, amb l'esperança, amb l'amor i amb les obres de caritat que procuren la justícia”. Subratlla que “la litúrgia ens dona una bona lliçó quan l'endemà de la celebració del Sagrat Cor ens proposa recordar la del Cor Immaculat de la benaurada Verge Maria” i diu que “el culte a aquesta advocació procedeix de sant Joan Eudes i va ser propagada, sobretot, per sant Lluís Maria Grignon de Montfort”. Recorda que “sant Antoni Maria Claret va ser un gran impulsor de la devoció al Cor de Maria i va anomenar «Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria» la congregació que va fundar a Vic l'any 1849”. Manifesta que “les celebracions del Sagrat Cor de Jesús i del Cor de Maria recorden que l'Església viu de l'amor del Déu Trinitat i que ha de tenir un cor maternal envers tots i, especialment, envers els vulnerables”. Finalment, demana “la intercessió de la Mare de Déu: «Santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, ens acollim a la teva protecció, lliura'ns de qualsevol

perill, oh Verge gloriosa i beneïda»”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “una vegada acabat el temps pasqual, celebrem tres solemnitats que són una invitació a l’adoració, a la lloança i a la gratitud al Senyor: la festa de la Santíssima Trinitat; el Corpus Christi i el Sagrat Cor de Jesús”. Diu que “el text evangèlic que s’ha proclamat enguany en la solemnitat del Sagrat Cor és l’episodi de la llançada que ens narra l’evangelista sant Joan: quan el Senyor ja ha expirat, un dels soldats, en un gest d’acarnissament, li traspasa el costat dret amb una llança i, d’una manera misteriosa, el costat obert es converteix en una font de la qual raja sang i aigua”. Expressa que “en la sang i l’aigua que brollen del costat traspassat es revela el sentit profund de tota l’existència de Crist, que ha arribat a la seua plenitud en el moment de la mort, i se’ns mostren les gràcies que brollen de la Creu, que es vessen sobre tota la humanitat”. Destaca que “l’episodi de la llançada conté un missatge teològic: per mitjà de la mort de Crist i gràcies a ella, nosaltres rebem el do de l’Esperit Sant i, amb Ell, tots els dons que ens venen de la Creu: el perdó dels pecats, la vida nova dels fills de Déu, la comunitat dels deixebles en la qual ens inserim pel baptisme, l’Eucaristia que ens uneix al Senyor...”. Finalment, constata que “el costat traspassat del Senyor es converteix en icona d’un amor tan ample, tan llarg, tan alt i tan profund «que transcendeix tot coneixement» i que només es pot comprendre des de la fe i l’amor a Ell” i afirma que “el Cor de Crist ha despertat en molts cristians aquesta fe i aquest amor ajudant l’Església a créixer en santedat, que és el que de veritat l’engrandeix”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que diumenge 13 de juny “els cristians de Segur de Calafell estan de festa”, ja que “després de més de quaranta anys d’haver-se constituït la tinença de la Mare de Déu de l’Assumpció, depenent de la Parròquia de Sant Cristòfol de Cunit”, en el marc d’una Eucaristia que celebrarà amb tots ells, “aquesta tinença es constituirà en parròquia”. Afirma que “el factor decisiu per a la creació d’una parròquia és la consistència del grup humà que sol·licita la institució” i que “si la parròquia d’on s’ha de fer la segregació no s’hi oposa frontalment, la nova entitat sorgeix sense dificultat, com ha estat en el cas de Segur de Calafell”. Recorda que “el Dret Canònic afirma que «pertoca únicament al bisbe diocesà erigir, suprimir o canviar les parròquies», però que per a portar-ho a terme «ha d’escoltar el Consell Presbiteral»”. Adverteix que “la creació d’una parròquia no vol dir treballar isoladament en relació amb les altres parròquies o comunitats veïnes” i que “convé potenciar la tasca conjunta en el marc del treball que s’està portant a terme entre els preveres, religiosos i religioses, i laics i laiques del conjunt de parròquies i del mateix arxiprestat”. Desitja que “a la nova Parròquia de l’Assumpció s’hi pugui aplegar amb il·lusió renovada «la família de Déu com una fraternitat animada en unitat» i, en comunió amb el seu rector i els altres pastors, «es reconegui i promogui sincerament la dignitat dels laics i la responsabilitat pròpia que els correspon en la missió de l’Església»”. Finalment, demana que “l’Esperit Sant rejoyeneixi la nostra Església per mitjà de les nostres parròquies”, felicita “de cor la nova comunitat parroquial de Segur de Calafell” i prega perquè «esdevingui una llar de fraternitat cristiana, una llar oberta i acollidora de totes aquelles persones que vulguin apropar-s’hi i formar-ne part».

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, informa que “el proppassat mes de maig es va fer públic l’itinerari sinodal aprovat pel Sant Pare Francesc per a la XVI^a Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que ha de tenir lloc a l’octubre de 2023 amb el tema: «Per una Església sinodal: comunió, participació i

missió». Afirmar que “el Papa fa notar que el camí de la sinodalitat és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni”, que “sinodalitat remet a l'essència mateixa de l'Església, a la seva realitat constitutiva, i s'orienta a l'evangelització” i que “és una manera de ser eclesial i una profecia per al món d'avui”. Expressa que “fer camí junts, és voler escoltar junts l'Esperit Sant, en tots els àmbits de la vida de l'Església”, que “el procés sinodal ple només existirà veritablement si s'hi impliquen les Esglésies particulars” i que “per això el proper camí sinodal s'inicia amb una obertura solemne i s'articula en tres fases”. Diu que “l'obertura serà al Vaticà els dies 9-10 d'octubre de 2021 i a cada Església particular el 17 d'octubre de 2021” i que “d'octubre 2021 a abril 2022 serà el treball a les Esglésies particulars i altres realitats eclesials”. Després “s'obrirà un període de discerniment dels pastors de la Conferència Episcopal”, “es redactarà una síntesi i s'enviarà a la Secretaria General del Sínode amb les aportacions diocesanes” la qual “redactarà un primer *Instrumentum Laboris*, al setembre de 2022”. Afegeix que “del setembre 2022 al març de 2023 es dialogarà a nivell continental sobre el text del primer *Instrumentum Laboris*, que després es publicarà i enviarà”, que “la Secretaria procedirà a la redacció del segon *Instrumentum Laboris*, abans de juny de 2023” i que a l'octubre de 2023 “se celebrarà el Sínode dels Bisbes a Roma”. Finalment, diu que “es vol fer possible, així, l'escolta real del Poble de Déu i la implicació de tots els bisbes” i que “el Sínode ha de ser un esdeveniment espiritual de discerniment”, “cadascú en escolta dels altres; i tots en escolta de l'Esperit Sant”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que l'Eucaristia “és tan important, que determina tota una manera de viure” i que “és una experiència, una vivència que pretén embolcallar tota la persona, des de la seva capacitat de coneixement, fins a la seva sensibilitat estètica, passant per la seva voluntat...” “perquè és talment una experiència de l'Esperit Sant”. Afirmar que “quan diem que és una vivència, volem expressar que hi passa quelcom semblant al que busquem en els encontres amb persones que estimem”: “El que hi busquem és viure l'experiència d'estimar i ser estimats”. Expressa que “la freqüència de l'Eucaristia a la nostra vida va construint en nosaltres una manera de viure i de ser”, és a dir, que “va bastint el Crist en nosaltres”. Manifesta que “en aquest sentit, qui viu de veritat l'Eucaristia no pot deixar de pensar, sentir o estimar com ho fa Jesucrist”, “ha de seguir la seva mateixa lògica, els seus mateixos criteris de vida, la seva mateixa mirada”. Constata que “combregar quan celebrem la missa “és menjar el mateix pa que alimenta la Trinitat”, és a dir, assimilar el seu mateix amor” i que “quan participem de l'Eucaristia, entrem en aquesta manera de viure, en aquesta lògica de la vida que impulsa a buscar l'altre com a semblant, com a germà, per a compartir amb ell la més “gran delectació””. Destaca que “tot això ho han viscut els grans sants, encara que no hagin sabut explicar-ho” perquè “la qüestió no consisteix a donar grans raons, sinó a viure-ho i testimoniar-ho”. Finalment, diu que sempre l'han impressionat “aquests grans sants que dedicaven llargues hores d'adoració davant l'Eucaristia i alhora eren veritables herois de l'amor al proïsme, les causes socials, el servei als més pobres” i que “en definitiva, l'Eucaristia havia conformat el seu cor”.

El bisbe auxiliar de Terrassa, **Salvador Cristau**, recorda que des de fa 17 anys, Mons. Josep Àngel Saiz “ha sigut el nostre bisbe i pastor”. Diu que “després de rebre l'Esperit Sant a la Pentecosta, els apòstols, complint l'encàrrec de Jesús, anaren per tot el món batejant i ensenyant tot el que Jesús els havia manat”, que “els apòstols predicaren el missatge de Jesús i fundaren comunitats de fidels, deixant un successor seu com a responsable al davant de cada comunitat” i que

“aquest és l’origen de les “diòcesis””. Afirmar que “al costat del bisbe aquelles primeres comunitats tenien també uns ajudants, els “preveres” o ancians, i els “diaques” o servidors, que col·laboren amb el bisbe” i que “de mica en mica les diòcesis es van anar organitzant”. Expressa que “així va néixer també la nostra diòcesi de Terrassa creada pel bisbe de Roma, successor de Sant Pere, el papa sant Joan Pau II, el dia 15 de juny de 2004, mitjançant la butlla “*Christifidelium salutem*””. Reconeix que “la nostra diòcesi viu ara uns moments especials, però no pas més especials que els que ha viscut l’Església des dels seus orígens, des que Jesús va enviar els apòstols al món”. Manifesta que “en aquests moments ens trobem sense un bisbe residencial”, però que “sabem que Crist, el veritable Pastor, continua present perquè ens va assegurar que seria amb nosaltres fins a la fi del món”. Finalment, demana que “donem gràcies a Déu per l’ Església”, “per la nostra diòcesi i pel treball dut a terme pel que fins ara ha estat el nostre bisbe Josep Àngel, successor dels apòstols” i que “donem gràcies per haver-lo tingut com a Pastor durant tots aquests anys” i l’encomanem i preguem “per la nova missió que li ha estat ara encomanada”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, recorda que “el 25 d’aquest mes de juny entrarà en vigor la llei d’eutanàsia”, una llei que “reconeix com un dret el procurar-se la mort a un mateix o a un altre, en cas de malaltia greu incurable”, i que “l’àmbit d’aplicació d’aquesta acció contra la vida humana serà l’àmbit sanitari, el qual per definició ha de procurar la salut i la vida de tota persona”. Afirmar que “enfrent d’aquest fet els cristians no podem plegar-nos de braços” perquè “ens interessa tota vida humana, la qual té una dignitat que Déu li ha donat i que ningú l’hi pot prendre, ni el mateix subjecte d’aquesta vida”. Expressa que hem de vetllar “tant per la nostra vida com per la de les persones que estimem i de les quals tenim el deure de vetllar i acompanyar sempre” per tal que “ningú dels qui són a prop nostre arribin a desitjar la seva mort perquè experimenti la soledat i l’abandonament”. Manifesta que “les cures pal·liatives han de tenir el nostre suport i han de ser demanades per nosaltres” i que “ens hem de defensar contra la cultura de la mort que, per desgràcia, sembla que ha guanyat una altra batalla”. Destaca que “tenim una arma que, en la legislació actual, ens permet de defensar-nos d’aquesta cultura imperant: el «testament vital», que és un document d’últimes voluntats fet amb anticipació i que es farà efectiu en el moment de la llarga malaltia incurable”. Finalment, recorda que “el testament vital demana explícitament que «no se m’apliqui la prestació d’ajuda a morir en cap de les seves formes, sigui l’eutanàsia o el “suïcidi assistit”, ni que es prolongui de manera abusiva i irracional el meu procés de mort»”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que tria el terme del respecte perquè li sembla que “amplia l’horitzó vital de la nostra convivència sense basar-lo necessàriament en les conviccions religioses”. Afirmar que “el respecte és molt important en les relacions humanes, abans, ara i sempre” i que “convé revalorar entre tots aquesta actitud personal perquè el nostre comportament guanyi en afecte, en proximitat responsable i en el reconeixement valuós de l’altre”. Expressa que “els cristians posem en el centre de la nostra existència el mandat de l’amor que proposa Jesucrist, que esborra qualsevol indicatiu de segregació, discriminació o rebuig del proïsme”. Manifesta que el respecte “té poca discussió, teòricament parlant” i que “és acceptat amb normalitat per tothom”, però veu que “en la pràctica diària es fa més difícil conciliar les pròpies conviccions, gustos i interessos amb les alienes”. Constata que “la mirada cristiana és universal en l’espai i permanent en el temps” i que “els límits els posa el respecte i l’amor”. Considera que “cal evitar els menyspreus, els rebutjos, les acusacions desmesurades que

fereixen o maten la sensibilitat dels altres” i que “hem de saber confrontar idees, però acostar i engrandir el respecte cap al discrepant”. Finalment, diu que “en les discussions diàries no podem utilitzar la burla com una arma per danyar la personalitat de l’altre” i que “hem d’evitar “l’adolescència” en les nostres relacions, del qui busca tenir sempre la raó, i lluitar pel respecte mutu que fa gran el cor humà”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “l’any 2020 quedarà per a la història com a l’any de la pandèmia de la Covid-19” i que “la pandèmia va trastocar i transformar la manera de viure i d’actuar, però alhora ens va obligar a ser creatius i a cercar noves formes d’actuar i de servir”. Concretament, pensa “en la dimensió de caritat de l’Església” i en “Càritas Diocesana de Girona”. Recorda que “en ocasió de la festa de Corpus, cada any Càritas presenta la seva memòria de l’any anterior”, que “a tots ens cal conèixer i valorar el treball d’aquesta entitat, perquè és la nostra Càritas, la de tots” i que “sobretot hem de conèixer el que ha fet en aquest any 2020, en temps de pandèmia”. Recorda que “tenim 52 Càritas locals, amb 2.641 voluntaris i amb 132 persones contractades per a feines tècniques”, així com “2.142 socis i donants, 743 entitats amb cor, i unes 500 donacions pel web”. Comunica que “durant 2020 hem atès 29.915 persones” i que “68.004 persones s’han beneficiat de l’acció de Càritas durant el 2020: han rebut directament el suport i acompanyament des dels projectes i, en alguns casos, també s’ha pogut ajudar la resta de membres de les seves famílies, mitjançant projectes centrats en recollida d’aliments, roba, acolliment...”. En el cas dels projectes d’acollida i acompanyament destaca “l’impacte de la Covid-19 en la situació econòmica de les persones ateses, que tenien més dificultats per accedir a les necessitats bàsiques i a un habitatge”. Destaca també que “el 54,3 % de les famílies acompanyades per Càritas es troben en situació d’atur” i que la inversió o despesa realitzada durant l’any ha estat la següent: “Càritas, 6.914.257€, Ecosol, 2.314.783€. Total: 9.229.040€”. Finalment, diu que donem gràcies a Déu per tot això i que “donem gràcies a tots els qui som Càritas pel compromís d’estimar i servir”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, parla de sant Felip Neri perquè enguany les Catecolònies que organitza un estiu més el bisbat de Solsona “ajudaran els infants a conèixer la història d’aquest gran home d’Església al servei dels altres, especialment dels nens i nenes”. Recorda que Felip “fruit d’una revelació que tingué, viatjà a Roma amb la voluntat de ser acceptat per anar de missions a l’Índia”, que “allà, a la ciutat santa, fou acollit per un matrimoni que li va donar allotjament a canvi d’educar els seus fills” i que “fruit d’aquesta experiència comença a reunir una colla d’infants de Roma per fomentar la formació, la lectura espiritual, la música i la caritat”. Recorda també que Felip “va col·laborar amb una fraternitat dedicada als pelegrins i convalescents i va fundar la Congregació de l’Oratori” i que “va morir la matinada de Corpus Christi del 1595 després de rebre el Viàtic i de dir «Paradisso, paradisso» a la Chiesa Nuova, de Roma, on es troben les seves relíquies”. Ens recomana la pel·lícula “Prefereixo el paradís” que tracta sobre aquest sant. Aconsella que engresquem els infants de 2n de primària fins a 2n d’ESO a “apuntar-se a les Catecolònies d’enguany: del dissabte 3 al diumenge 11 de juliol a la casa de colònies El Molí de la Roda (Vecianes - Sant Martí de Sesgueioles)”, on “podran conèixer la història de Felip Neri a través de teatres, de catequesis, de jocs, de pregàries, de dinàmiques, de piscina i de moltes altres aventures”. Finalment, anima també els catequistes “a preparar les Catecolònies”, “a creure en els infants que s’apuntin a les colònies valorant tots els dons i qualitats que hagin rebut de Déu” i a mirar i estimar els infants “segons l’exemple de Felip Neri, que ho devia fer preguntant-se: «Com deu mirar-los Déu? Així vull

mirar-los jo! Com deu estimar-los Déu? Així els vull estimar jo!»”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.